

Reisverslag mei 2016

Twee in plaats van drie weken aan de slag in Sosúa zorgt voor de nodige stress. Zeker in de Dominicaanse Republiek, waar alles op het allerlaatste moment geregeld wordt (of niet)!

Tui heeft de reizen voor drie weken gigantisch duur gemaakt, vandaar de keuze om twee weken te gaan.

In Casa Marina ontmoette ik weer de nu 80 jarige Nelly uit Canada, die vooral voor "onze" Colegio Asher veel spullen had meegebracht, waaronder vitamines voor de kinderen. Wegens onvoldoende voeding zijn extra vitamines een belangrijk wapen tegen de vele ziektes die er heersen.

Met open mond stond ik nu rond te kijken op het terrein van de Colegio Asher, met de twee grote gebouwen die in gebruik zijn en het derde in aanbouw. Het is een echte, volwaardige school geworden met vele mogelijkheden. Ook voor Judith en Roberto is het nog steeds een sprookje, na meer dan 10 jaar in vreselijk slechte onderkomens gehuisvest geweest te zijn.

De leraren zijn net zo dolenthousiast. Door de ruimte en ventilatie kunnen de kinderen zich nu veel beter concentreren en het is veiliger dan voorheen.

Ook deze keer kocht ik samen met Judith en Roberto veel lesmateriaal in Puerto Plata.

Wat de schooluniformen betreft, hebben we weer een mooi bedrag aan de Sosúa Kids Ass. in Sosúa gegeven, doch iets minder dan vorige jaren. Zoals ons stichtingsbestuur dit jaar heeft besloten, gaan we zelf meer schooluniformen verstrekken aan nieuwkomers. Dat betekent veel meer werk voor mij, maar zeker de moeite waard.

Rosa uit Puerto Plata hielp me met het vinden van de armste kinderen uit haar wijk. Rosa en ik kochten bij de winkel Jimenez in Puerto Plata schoenen, overhemden en broeken voor 10 jongens en meisjes. Die kinderen kwamen dan later naar haar huis, waar ze de spullen kregen en aanpasten. Een paar schoenen of shirts moesten geruild worden. Dit alles hebben we op een andere dag nog eens voor 10 kinderen herhaald. Snel gingen Rosa en ik nog even langs het "opvangschooltje" om wat materiaal te brengen, waarmee ze weer leuke dingen weten te maken.

Bron van inspiratie blijft voor mij de taxirit Sosúa- Puerto Plata vv, die ik om de twee dagen moest maken. Zoals vaker in vorige verslagen vermeld, zit je dan volledig ingeklemd met 7 personen in een gewone auto, die aan geen enkele veiligheidsstandaard voldoet. Alle ramen open, veel stank en stof, gas plank over de ononderbroken middenstreep. Maar het is snel, goedkoop en je krijgt er gratis bijv. een donderpreek met allerlei Bijbelteksten uit de speakers te horen tijdens de half uur durende rit. Iedereen is dan stil; de een luistert aandachtig, de ander is verwoed aan het chatten. Maar op de terugreis is het geheel anders. In een verhitte discussie tussen alle aanwezige Dominicanen vertelt iedereen hard schreeuwend, hoe hij of zij er alles aan heeft gedaan om een volmaakt echtgenoot te zijn, maar volledig de grond is ingetrapt door een laaghartige partner en nu is verlaten. Om het hardst wordt geroepen dat je maar beter alleen kan zijn. Op hoofdlijnen kan ik het volgen, maar voor de details schiet mijn kennis van het Dominicaans te kort. Dat geeft niet, want ik geniet van dit onvervalst stukje Dominicaans theater.

Tot slot, op het allerlaatst, hebben wij 29 kinderen van het platteland van schooluniformen en andere spullen voorzien. Teo en Teresita van het District van het Ministerie van Onderwijs hebben mij daarbij geholpen. Vooral Teo kent de arme agrarische streek goed en heeft het transport van de kinderen met hun leraren naar Puerto Plata geregeld.

Nadat alles tot op de voorlaatste dag was uitgesteld en toen weer niet doorging, gaf ik de hoop bijna op, dat we deze kinderen konden helpen. Maar de wonderen zijn de wereld nog niet uit en op de zaterdag, voor mijn vertrek op maandag, kwamen 29 zeer timide kinderen met hun 4 leraren na een anderhalf uur durende reis in Casa Nelson, het grote warenhuis van Puerto Plata, aan. Het winkelpersoneel hielp de stoet van kinderen met veel geduld en inzet aan alle spulletjes en zorgde ervoor dat de aankopen netjes binnen onze begroting bleven. Van de 10% korting die ik had bedongen, kochten we ook nog sokken, schriften en linialen. Deze kinderen, die nooit in de grote stad komen, keken hun ogen uit en sommigen waren te overdonderd om uitbundig blij te zijn met alles. Na het Centrale Plein met de duiven bezocht te hebben, vertrokken ze weer. Zelf was ik heel opgelucht dat uiteindelijk ook deze missie was volbracht, zij het, op het nippertje.